

Ο Θεός
είναι
ο μόνος
που
νοιάζεται
πραγματικά
για σένα...

ΕΠΙΚΟΙΝΩΗΣΕ ΤΑΡΑ ΜΑΖΙ ΤΟΥ!

☎ 00367.0441.837461 (ΧΡΙΣΤΟΣ)
00367.0441.837462 (ΜΩΝΕΩ)
00367.0441.837463 (ΚΡΙΣΝΑ)
00367.0441.837464 (ΒΟΥΔΑΣ)
00367.0441.837465 (ΚΑΡΜΑΝΛΗΣ)

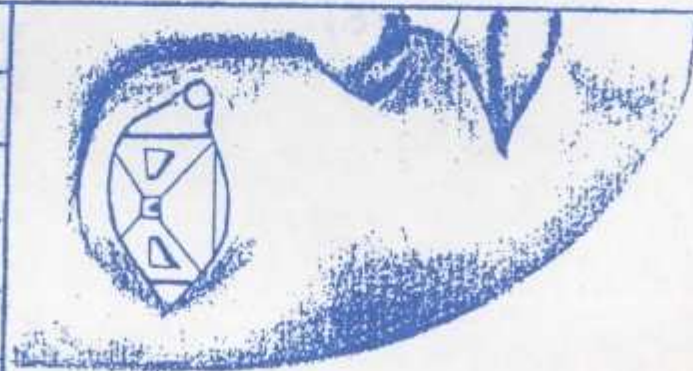
ΤΑ 15^α ΣΤΟΙΧΙΖΟΥΝ 250 ΔΡΧ

ΑΠΡΙΛΗΣ
1995
μ.χ

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

μέλη &
φίλοι-es
του
ΡΑΔΙΟ
ΚΥΒΕΤΟΣ
92,5

FRF 11

Αγγίζω τον τοίχο που μέσα μου κλείνω
ή διασχίζω τον χώρο σε λεπτή δεσμίδα σκοταδιού
Η σκιά μου είναι αυτή που δραπετεύει, όχι εγώ,
εγώ μένω εδώ.

Ανδρικές,
της ζωής,
από το άδειασμα
χυμνό
Δεν ακούω
η ανάσα
της
νοιώθω τα χνώτα
στα σημεία

συνερίμια
κουρελιασμένες σάρκες
του φρεγγαριού που
υποτάσσεται,
σταγόνα από αέρα,
ακολουθεί τους νόμους
βαρύτητας,
του μονόλογου, βαριά
επαφής

με την ενδοφλέβια υποταγή μου.

Ανδρικές, σε εκείνους τους τοίχους που χάνομαι,
πέτρινες γλώσσες εκτοξευόμενες να με χτυπούν αδυσίπνετα.
Έχω χάσει τον έλεγχο· ν' ονειρευτώ,
ν' αγκαλιάσω το πάτωμα,
να ταξιδέψω από άκρη σ' άκρη του δωματίου.

κ.μ.

AK
OUT

Λίγες σκέψεις για τη μόδα

Θαυρούμε πως είναι κατανοητός πλέον ο ρατσι-
στικός χαρακτήρας της μόδας, ή μάλλον της βιομηχανίας
της μόδας που σχετίζεται άμεσα με τη βιομηχανία πα-
ραγωγής συνειδήσεων των ΜΜΕ και τα φασιστικά
πρότυπα της σύγχρονης μαζικής κουλτούρας, της
ψευτοδιασκέδασης, των "χάλι" περιοδικών (βλέπε "κλί-
κελ").

Δεν την έχουμε "δει" ειδικοί σ' αυτό το θέμα και
σίγουρα σ' ένα βαθμό όλοι είμαστε επηρεασμένοι από τη
χαμηλή μόδα, αλλά νομίζουμε πως ο όρος "μόδα"
επινοήθηκε και προβλήθηκε από την οικονομίστικη ελίτ
των περασμένων αιώνων με στόχο να προβάλλει την
πολυτέλεια, την αδράνεια και την αποχή από οποιαδήποτε
παραγωγική ενασχόληση.

Η μόδα είναι από τα πιο εύχρηστα όπλα της αργό-
σχολης τάξης, της μερίδας εκείνης της κοινωνίας που δεν
έχει πρόβλημα να δηλώσει "σε" αρχίδια μας αν σας εκμε-
ταλεύονται και σας καταπιέζουν", που θέλει να προβάλλει
περήφανα το γεγονός ότι απέχει επιδεικτικά από οποιοδή-
ποτε κοινωνικό προβληματισμό και ανησυχία.

Τελικά το να φοράς τακούνια και γραβάτα είναι,
ίσως, κάτι παραπάνω από απλό θέμα γούστου (εντάξει,
υπάρχουν και εξαιρέσεις) είναι ίσως ολόκληρη στάση
ζωής, χωρίς αυτό βέβαια να σημαίνει ότι και το
"UNDERGROUND" νεύσιμο έχει πλέον καμιά σημασία.
Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα από το γεγονός ότι το νεύσιμο
που προωθείται από τους κάθε "ειδικούς" της μόδας και
ψευτοεκκεντρικούς "στυλίστες" είναι όσο λιγότερο
ανδρικό γίνεται, από όσο πιο ακριβά υφάσματα και όσο
πιο αντισελητικό για την κίνηση και την ευλυγξία,
ακριβώς για να υποδηλώσει τη χρηματική άνεση, την
περίοπτη σόκλη και κατανάλωση.

Με βάση αυτό το συλλογισμό, και μέσα στα πλαίσια του "πρότυπου" αυτοοργάνωσης και αυτοδιαχείρισης που προσείνουν συλλογικά εγχειρήματα όπως το Ράδιο Κιβωτός, το Ράδιο Ουτοπία και η Κατάληψη Βαρβάρα, οργανώθηκε το παζάρι ρούχων μεταξύ μας στις 4/2 στο Ράδιο Κιβωτός, και για ν' αποδείξουμε -πρώτα απ' όλα στους εαυτούς μας- ότι μπορούμε, αν θέλουμε, ν' αντισταθούμε αξιοπρεπώς στη μαζοποίηση και την υποταγή μέσα από την επιβολή της ενδυμασίας και μέσα από τέτοιες πρακτικές να προωθήσουμε αντεμπνευματικές σχέσεις, και στο ντύσιμο, αυτοϊκανοποιώντας τις ανάγκες μας για ενδυμασία, χωρίς να είμαστε υποχρεωμένοι να γεμίζουμε τις τσέπες των κάθε είδους χαμηλών εμπορών, από ρούχα μέχρι αξιοπρέπεια.

ΣΚΑΤΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ

8.0.

Εκείνοι που αποχρημάθηκαν να «αφίζουν» το ζωνάρι τους- για το «χρηστό όχημα του '92», αυτοί που έλαττε να ξεχάσουν αυξήσεις και «περατές σακετάδες» στο όνομα της οικονομικής εξοχίωσης και των νέων εντύπων του '97, είναι αυτοί που σήμερα καλούνται να διακρίνουν στο βιομή των «εθνικών συμφερόντων» χιτακρήνες και δικαίωματα.

3ο ΔΙΑΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟ ΟΥΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΥΝΠΟΙΣΙΟ
ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΤΣΟΒΟΥ
1-2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1995

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ξόδεγα τον εαυτό μου / η γη μ' έδωσε βαδιά /
στον κόσμο πέθανα ξανά και ξανά / τα μάτια πήρανε τα μάτια / τη ζωή /
το πρόσωπο σου σεάζει

Καλλιγράφος

ΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

1

Στέκομαι μπροστά σε μια μικρή ξύλινη πόρτα.

Εντάξει.

Περιμένω...

Δεν ξέρω τι.

Εντάξει.

Διστάζω...

Διστάζω να χευπήσω.

Κι αν μου ανοίξουν; Ποιός θα είναι;

Ποιός θα είναι και τι θα του πω;

Θα 'ναι κάποιος γνωστός; Φίλος από τα παλιά;

Φίλος από τα παλιά είναι ο άνθρωπος που δεν γνώ-
ρισα αρκετά

όσο μπορούσα και όσο ήθελα.

Φίλος από τα παλιά είναι το ανολοκληρωτο ανει-
καθρέφτισμα του εαυτού μου.

το σιγμιαίο, συνολικό κριτήριο όλου του χρόνου
που πέρασε.

το κριτήριο του εαυτού μου.

Θα αντικρύσω αυτό το πλάσμα και τι θα του πω;

Θα κρυφτώ πάλι πίσω από το ομιχλώδες και ασφαλές
παραπότασμα

της "καλής" παρέας;

του χιούμορ;

των ευστοχών παρατηρήσεων;

Θα χυρίξω νευρικά πάλι σε μέλισσα γύρω από το
ζουμερό του άνδρος χωρίς να τολμώ να χυμίζω και να
ρουφήξω τους χυμούς του;

Αμα είναι φίλος από τα παλιά πίσω από αυτή τη
μικρή ξύλινη πόρτα, τι θα κάνω;

Τι θα κάνω;

Κι αν δεν είναι φίλος; Αν είναι ένας άγνωστος;

Τι θα του πω τότε;

Άγνωστος είναι η ελπίδα για την ολοκληρωμένη
έκφραση της εικόνας μου.

Τι θα πω σ' έναν άγνωστο;

Να δώσω ξανά τη ζωγραφιά που έφτιαξα μόνος μου;

Την αυτοπροσωπογραφία μου;

Το ξέρω. Το ίδιο θα γίνει πάλι.

Αν τη κοιτάζει θα γίνει σκόνη και θα διαλυθεί
απ' την ανάσα του.

Αν πάλι δεν τη κοιτάζει και τη κώσι στο
σκοτεινό μοσαούλο,

θα μείνει κρυμμένη εκεί για πάντα

Ασφαλώς και Ανέπαφη.

Στέκομαι λοιπόν μπροστά από αυτή τη μικρή ξύλινη πό-
ρτα και

Διστάζω να χευπήσω.

Περιμένω.

Δεν ξέρω τι.

Γους περιμένω να με χευπήσει εκείνη.

Η Νύκτα σέρνει το παχέρο κορμί της πάνω στη βελού-
δινη σάρκα της γης και από τα νερένια σπλάχνα της
θάλασσας αναβλύζει δροσερή η αύρα

μα εγώ μόνος τουρτουρίζοντας

έξω από αυτή τη πόρτα και

Διστάζω να χευπήσω.

Περιμένω.

Δεν ξέρω τι.

Γους περιμένω να με χευπήσει εκείνη.

2

Σήμερα...Κουράστηκα...Κουράστηκα να περιμένω.
Στο κάτω κάτω, δεν με ενδιαφέρει και τόσο να περάσω
αυτή τη πόρτα και να μω εκεί μέσα. Είναι ωραία και
εδώ έξω.

Έχει αγωνία...

εδώ...

έξω.

3

Τρέχω.

Τρέχω πανικόβλητος μέσα στη ζούγκλα. Τα υγρά
φύλλα χτυπάνε το πρόσωπό μου και το γυμνό κορμί μου
καθώς κυλάω σε κυνηγημένο αγρίμι ανάμεσα τους.

Μα για στάσουν...Δεν με κυνηγάει κανείς. Δεν με
ερόμαζε τίποτα. Δεν απείλησε κάτι τη ζωή μου.

Κι όμως τρέχω.

Θυμάμαι πριν αρχίσω το ξέφρενο τρεχαλητό,
ήμουν Ακίνητος

μπροστά σε μια πόρτα και περίμενα.

Υστερα αποφάσισα να φύγω, κι άρχισα να τρέχω,
να τρέχω Ασταμάτητα.

4

Μια γυναίκα χτυπιέται μπροστά μου σα τρελλή.
Νομίζω ότι χορεύει. Είναι αμίλητη. Με ενκολεί. Εμποδί-
ζει το τρέξιμό μου. Τη παρασπρώ με ύψος δυσχεροστημέ-
νο.

Η γυναίκα σκάει μπροστά μου άπχα και μετα-
μορφώνεται σε μια χούφτα άμμου μπροστά στα πόδια μου.
Πριν κάνω ένα βήμα βλέπω μπροστά μου αμέτρητες

φορές την ίδια γυναίκα, μόνο που τώρα μοιάζει τεράστια
σα γίγαντας.

Συνειδητοποιώ ότι έχω χίνει μια χούφτα άμμου
μπροστά στα πόδια της.

5

Τρέχω.

Τρέχω ασταμάτητα σε κυνηγημένο αγρίμι μέσα στη
ζούγκλα.

6

Στέκομαι μπροστά στη βαριά προύτεινη καγκελό-
πορτα μιάς αυλής μα δεν την ανοίγω να μω μέσα.
Κάθομαι απ' έξω και κοιτάζω απορημένος μέσα στην
αυλή.

Βλέπω έναν άνθρωπο στη κορυφή ενός λόφου να
κρατάει μίαν αξίνα. Τη σηκώνει ψηλά και με δύναμη τη
χτυπάει στη βράχινη σάρκα του λόφου. Η αξίνα με το
χτύπημα μετουσιώνεται σε λωμένη πέτρα, σε λάβα που
κυλάει στη πλαγιά του λόφου και περνώνει. Ο άνθρωπος
κατεβαίνει το λόφο, παίρνει μίαν άλλη αξίνα, ανεβαίνει
στη κορυφή και τη χτυπάει ξανά. Αυτή η κίνηση
επαναλαμβάνεται συνεχώς και καθώς ο χρόνος περνάει
ο λόφος μεγαλώνει.

Δίπλα βλέπω ένα ζογκλέρ που χύνει τα χέρια του
μέσα στη κοιλιά του και βγάζει τα πυρωμένα σπλάχνα του
για να κάνει το νούμερό του μ' αυτά.

Βλέπω ένα παράξενο πλάσμα που το λένε Γιόχαν
και έχει το ένα μάτι του στραμμένο προς τα μέσα ενώ στο
άλλο έχει έναν καθρέφτη.

Βλέπω μια πλατφόρμα, μεγάλη όσο η θάλασσα,
όπου πάνω της στοιβάζονται αμέτρητοι τόνοι σκουριασμέ-

νης λαμαρίνας. Η λαμαρίνα συνεχώς λυγροτεύει γιατί
απο κάτω της βρίσκεται μια πύρινη καρδιά που τη λιώνει.

Βλέπω τόσα πολλά παράξενα συμβάντα μα η ματιά
μου παγώνει μπροστά σε μια εικόνα. Είναι μια ταφόπλακα
που πάνω της είναι σκαλισμένη η φράση:

Σ' αυτό το Δωμάτιο
οι κόρες οδηγούν
έξω

7

Τρέχω

Τρέχω ασταμάτητα σε κυνηγημένο αγρίμι μέσα στη
ζούγκλα. Τα υγρά φύλλα κευτάνε το ιδρωμένο μου πρό-
σωπο και το χυμνό κορμί μου καθώς κυλάω πανικόβλητος
ανάμεσά τους. Η λαχανιασμένη ανάσα μου και οι χεύποι
της καρδιάς μου σκεπάζουν τη φύση γιατί αντελαλούν
σεους τοίχους αυτού του Δωματίου.

Κι εγώ τρέχω

τρέχω ασταμάτητα μέσα στο Δωμάτιο,
από άκρη σ' άκρη, συναντώντας πάντα διαφορετικά τοπία
κάθε φορά που κάνω τη Διαδρομή. Πάντοτε όμως οι
άκρες είναι οι ίδιες

και

η Μικρή Σύλινη Πόρτα

η Βαριά Μπρούτζινη Καγκελόπορτα.

Γ Ι Ν Ε Κ Ι Ε Σ Υ Ε Ν Α Σ Θ Ε Ω Ρ Η Τ Ι Κ Ο Σ . . .

Μ Π Ο Ρ Ε Ι Σ ! ! !

Η συνταγή είναι απλή: Ξημεροβραδιάσου να διαβάσεις
τσιτάτα βιβλία

Ηδονίσου όταν οι άλλοι δεν καταλαβαίνουν τι είναι
ζυγίζε και πούλα τη γνώση

Πρέπει να μείνεις όσο πιο εκεί αλαστικά γίνεται ο γιν
αλλιώς, τι αξία έχει να είσαι σάν τους "κρίτους δητάρους";

Η δυσκολία των άλλων να σε καταλάβουν εξασφαλίζει

την πνευματική σου αυτοεξέλιξη.

Εξάλλου, η νέα κοινωνία θα είναι μόνο για τους "λίγους"
και "ικανούς".

Ο Υ Σ Τ ! Σ Α Σ Ι Σ Τ Ε Σ !

Λυσασμένη πρωτοβουλία ενάντια στις

πνευματικές "ελίτ".

THE FABULOUS FURRY FREAK BROTHERS go to COLLEGE!

Φτάσαμε στην αρχή της παρακμής
Φτάσαμε σε ένα άσχημο τέλος

Κάποιοι προσπάθησαν να ξεσηκώσουν τον κόσμο, μα κανείς δεν ήθελε να ακούσει. 9 μήνες πέρασαν και τα χαρτιά έμειναν εκεί που είναι. Όλες οι προσπάθειες, όλα τα όνειρα, όλη η καλή θέληση εξαφανίστηκαν. Δεν είναι το πρόβλημα ότι δεν υπάρχει επικοινωνία, είναι ότι δεν μπορούσαν άλλο πια. Οι φεύτικες αλήθειες που πουλούν δεν μετράνε άλλο πια, τις πλαστικές τις κρατήσαν για τους εαυτούς τους και για κάποια παιδάκια με λεφτά.

Φτάσαμε στην παρακμή, είδαμε την καλή και την άσχημη πλευρά. Ο εγωισμός και ο άθλιος χαρακτήρας έγινε αφορμή για να πουν αυτά που είπαν, έγινε αφορμή για να κάνουν αυτά που κάναν. Οι συνθήκες διαβίωσης είναι οι χειρότερες που θα μπορούσαν να είναι. Η μέρα περνά π μια μετά την άλλη και εδώ και χρόνια σκοτώνουν τον ίδιο τους τον εαυτό. Ο δρόμος εκεί έξω είναι πολύ όμορφος. Ένας δρόμος άδειος μετά από την δίψα, φτωχός μετά από μια όμορφη και μεγάλη ημέρα, ανώμαλος και ατελείωτος μετά από την εξαθλίωση.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΦΤΑΧΑΝΕ ΣΤΟ ΑΠΕΙΡΟ
ΕΠΕΙΔΗ ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΤΟ ΘΕΛΗΣΑΝ. ΕΠΕΙΔΗ
ΕΜΕΙΣ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΦΤΑΧΑΜΕ
ΣΤΑ ΟΡΙΑ. ΜΑΚΑΡΙ ΣΕ ΟΛΑ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ
ΤΙΑΝΤΑ ΕΝΑ ΟΡΙΟ

ΟΙ.

Private Club

© 1993 by Robert Kirby
story by Orland Outland

ΔΕΝ ΠΗΓΑΙΝΑΜΕ ΠΟΤΕ ΣΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΓΙΑ ΣΕΞ. ΘΑ ΜΑΖΕΥΟΜΑΣΤΑΝ ΟΛΟΙ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΣΤΟΥ ΣΤΕΒΕ, ΟΛΟΙ ΜΑΣΙ ΧΡΟΝΗ ΤΟ 1993, ΚΑΙ ΘΑ ΕΤΟΙΜΑΖΟΜΑΣΤΑΝ ΝΑ ΒΟΥΝ ΕΞΕ. ΑΝ ΘΥΜΑΙ, ΕΚΕΙΝΗ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ, ΤΟ ΜΑΡΜΑ ΕΝΑ ΜΑΚΡΥ ΤΣΑΛΑΚΙΜΕΝΟ ΠΛΑΥΡΟ ΠΑΤΟ, ΣΩΣΤΕΣΜΕΝΟ Τ-ΣΟΥΤ ΚΙ ΕΝΑ ΖΕΥΓΑΡΙ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙΑ ΑΠΟ ΡΕΣΤΟΥΡΑΝΤΑ, ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΟΥ ΒΑΜΜΟ-Υ ΜΑΥΡΑ ΜΕ ΜΙΑ ΒΑΝΔΙΑ ΡΙΓΑ ΕΤΑΝ ΚΑΘΕΣ ΣΚΑΝΔΑΛΙΣΤΙΚΟ. ΗΤΑΝ ΣΚΑΝΔΑΛΙΣΤΙΚΟ, ΤΟΤΕ ΣΤΟ ΣΑΝ ΦΡΑΝΣΙΣΚΟ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΤΟ ΚΑΝΑΜΕ ΣΤΟ ΡΕΝΟ ΝΕΒΑΔΑ

ΜΕΣΟΥΛΑΜΕ ΤΟ ΡΕΝΟ ΜΕ ΤΑ ΔΙΜΑΙΩΔΗΜΕΝΑ ΠΑΝΤΙ ΤΩΝ ΜΕΣΩ, ΤΩΝ ΕΥΦΡΟΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΑΓΓΙΣΜΕΝΩΝ. ΚΑΝΕΜΑΣ ΣΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΔΕ ΘΑ ΚΟΙΜΟΤΑΝ ΜΑΛΙ ΜΑΣ - ΗΤΑΝ ΑΝΘΡΩΠΕΣ, ΕΝΔΕ ΕΙΜΑΣΤΑΝ ΑΔΕΡΦΕΣ, ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΠΕΡΙΗΓΑΝΟΙ Γ' ΑΥΤΟ, ΠΟΛΥ ΠΡΙΝ ΚΑΠΝΙΣΕ ΝΑ ΘΟΥΡΕΙ ΤΩΣ QUEER. ΟΧΙ, ΠΗΓΑΙΝΑΜΕ ΣΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ.

ΑΚΟΥΓΑΜΕ ΜΗΝ ΣΕΧΜΟΝΧΛΑΚ ΚΑΙ ΚΛΑΦΤΗΡΑ ΣΕ ΚΑΡΔΙΟ ΦΥΣΧΟΛΙΑΜΕΡΙΕΝΑ ΓΕΜΙΑΤΟ ΚΑΤΑΡΙΟΕΣ, ΤΡΕΓΑΝΕ ΤΙΠΟΤΑ ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΥΡΙ (ΕΜΕΙΣ ΚΙ ΑΝ ΚΑΠΝΙΣΕ ΘΥΛΑΞΕ ΒΕ ΣΕΡΕΙΤΟΡΕΣ ΣΤΑ ΣΕΣΤΙΛΑΤΗΡΙΑ ΚΑΡΝΙΝΗ ΚΑΖΙΝΟ, ΟΠΟΤΕ ΤΡΕΓΑΜΕ ΤΣΑΝΝΑ. ΤΟΤΕ, ΠΟΛΥ ΜΕΡΙ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΘΕ ΟΠΟΥΔΗΠΟΤΕ ΑΛΛΟΥ, ΠΗΓΑΙΝΑΜΕ ΣΤΑ ΛΟΥΤΡΑ.

ΣΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΤΟΥ ΣΑΝ ΦΡΑΝΣΙΣΚΟ ΠΟΛΛΟΙ ΚΑΥΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΕΣ ΤΕ-ΣΚΥΖΟΤΑΝ ΣΤΟ ΓΑΜΗΕΙ, ΑΛΛΑ ΤΟ ΡΙΘ ΙΜΜΑΝΤΙΚΟ ΥΠΗΡΧΕ ΜΑΛΙ D-J. ΕΚΕΙ ΠΕΡΑ ΠΟΥ ΕΓΡΑΦΕ ΚΑΙΣΤΕΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΝΟΥ-ΣΙΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΤΙΣ ΘΥΒΙΕΣ ΕΣΤΙΛΑΜΕ ΣΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ ΡΟΥ ΑΛΛΟΥ ΘΑ ΑΚΟΥΓΑΜΕ ΤΑ ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ΧΡΕΙΑΖΟ-ΣΤΑΝ; ΤΑ ΜΕΤΑΙΑ ΒΑΣΙΛΕΥΑΝ ΕΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, ΜΕ ΛΙΓΕ ΚΙ ΜΕΤΑΙ ΣΤΑ ΦΡ, ΕΣ ΤΗ ΜΗΝΗ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΩΝ ΑΥΣΗ. ΕΤΣΙ ΠΙ-ΓΑΙΝΑΜΕ ΣΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΚΑΙ ΧΟΡΕΥΑΜΕ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΔΡΟΜΟΙ ΜΗΝΩΝΟΤΕΣ ΣΤΑ ΔΙΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΤΗΘΩΝ ΠΡΩΙΑΝΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ; ΝΑ ΚΑΠΝΙΣΟΥΜΕ ΤΕΙΓΑΡΑ ΚΑΙ ΝΑ ΤΕΙΓΙΕΡΟΥΜΕ ΣΑΝ ΣΕ ΧΡΟΝΕΣ ΔΕΣΠΟΙΝ-ΔΕΣ ΠΟΥ ΗΜΑΣΤΑΝ.

ΕΚΕΙ ΗΤΑΝ ΠΟΥ ΑΚΟΥΓΑΜΕ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΤΟΥΣ ΤΟΥΣ DIVISION ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΜΕΝ, ΟΛΕΑ, ΟΡΕΣ ΤΟ "CLOUDMONEY" ΚΑΙ ΤΟ "EVERYTHING'S GONE GREEN", ΤΟΥΣ CLAUD NOME ΚΑΙ ΤΟΝ GARY NUTMAN ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΜΩ, ΠΡΑΥ ΠΡΙΝ ΤΟΥΣ ΜΑΡΕΙ ΚΑΙΣΤΕ ΑΛΛΟΕ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΕΤΑΙΡ.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΛΕΝΟ ΠΟΥ ΔΕ ΜΟΛΥΝΟΝΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΟ 1989 - ΗΜΕΙΣ ΠΟΥ ΑΠΑΣΧΟΛΗΜΕΝΕΣ ΝΑ ΤΟΡΕΥΟ ΚΑΙ ΝΑ ΔΥΡΑΙΛΑΖΕ ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕ ΧΡΟΝΟ ΓΙΑ ΣΕΞ, ΟΤΑΝ ΕΚΛΕΙΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΤΟΥ Σ.Φ. ΔΕΝ ΥΠΗΡΑΝ ΑΛΛΕΣ ΚΑΙΣΤΕΣ. ΑΛΙΑ ΑΥΤΟ, ΕΠΗΙΖΑΝ ΤΙΣ ΠΑΛΙΕΣ, ΑΛΛΑ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΠΙΓΑ ΣΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΚΙ ΕΟΛΙΖΑΝ ΕΝΑ ΣΤΑΘΜΟ ΣΤΑ ΜΕΤΑΙΑ - ΠΡΟΠΗΛΙΣΑΤΕ ΤΟΤΕ ΝΑ ΚΑΤΕΒΕΙΤΕ ΕΝΙ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΔΙΑΔΡΟΜΟ ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΤΕΣΙΑ ΣΑΣ, ΠΡΩΤΑ ΟΝΤΑΙ ΝΑ ΦΙΝΓΕΤΕ ΘΑΙΡΑΙΟΙ ΚΑΙ ΑΠΑΣΧΟΛΗΜΕΝΟΙ, ΚΑΤΕ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΟΥ "MY BABY TAKES THE MORNING TRAIN".

ΕΤΣΙ ΚΙ ΑΛΛΙΣ ΔΕΝ ΗΜΑΣΤΑΝ ΠΙΑ Η, ΜΠΟΡΟΥΛΑΜΕ ΝΑ ΠΑΜΕ ΣΕ ΜΑΡ ΚΑΙ ΔΕ ΦΩΒΟΜΑΣΤΑΝ ΤΟΣΟ ΠΟΛΥ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΕΣ. ΤΟ ΧΩΡΟΤΕΡΟ ΔΟ' ΟΛΑ, ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΠΙΑ ΤΡΥΠΑ-ΧΤΙΚΟ ΝΑ ΕΙΧΑΙ ΠΛΑΚ - ΚΑΘΕ ΜΙΚΡΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΩ-ΣΤΕΙΑ ΠΟΥ Η ΖΩΗ ΤΩ ΑΛΛΑΞΕ ΜΕ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΤΟΥ ΟΙΣΤΟ ΟΕΡΕΚΗ ΜΑΔΕ, ΝΗΡΙΖΕ ΟΤΙ ΑΥΤΟΣ ΑΜΑΚΑΛΟΥΕ ΤΗΝ ΠΛΑΚ ΖΩΗ ΦΑΝΤΑΖΟΜΑΙ ΠΕΙ ΗΜΑΣΤΑΝ ΤΥΦΕΡΟΙ ΤΟΥ ΕΙΧΑΜΕ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΚΥΡΟ ΚΟΣΤΙΟ, ΠΑΚΗΘΕΣ Α-ΔΕΛΦΕΣ ΣΤΗ ΜΕΛΑ ΤΟΥ ΠΥΘΩΝΑ; ΤΟΥΤΑΧΙΣΤΟΝ ΚΑΘ-ΜΕ ΤΩΝ ΚΟΣΤΙΟ ΜΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΧΡΩΝΟ ΚΙ ΟΧΙ ΑΠΟ ΤΟ ΜΗ-ΧΑΝΙΣΜΟ ΠΟΥ ΚΑΤΑΠΙΝΕΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΜΟΔΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΑΝΕΙ ΑΡΚΕΤΑ ΕΥΠΕΡΤΕΣ ΓΙΑ ΜΑΖΙΚΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ

ΣΕ ΜΕΡΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΔΕ ΕΡΗΚΑΜΕ ΤΟΤΕ ΤΩΝ ΚΑΠΝΙΣΤΩΝ ΘΑ ΕΟΙΜΑ ΜΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΑ ΓΙΑ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΑΛΕΙ "ΗΤΟΙΡΕ ΝΑ ΔΕ ΚΙΜΑΙΣ ΤΟ ΠΑΓΙΤΟ ΣΟΥ; /ΗΤΟΙΡΕ ΝΑ ΓΑΥΡΕ ΤΑ ΨΙΧΟΥΔΑ ΑΡΑ ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΣΟΥ; /ΗΤΟΙΡΕ ΝΑ ΠΑΡΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΣΟΥ; ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΗΤΑΝ Ο ΥΜΝΟΣ ΜΑΣ ΤΟ ΟΡΙΚΕΥ-ΤΙΚΟ ΜΑΣ ΚΑΘΗΚΟΝ ΗΤΑΝ ΝΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΜΕ ΣΤΟΥΣ ΠΟ-ΛΥΚΗΛΟΥΣ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΝΤΑΙ ΤΟΥΝΤΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΒΕΡΙΠΕΝΝΗ ΤΕΤΟΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΜΙΚΡΗ ΠΟΛΗ.

ΘΑ ΕΠΗΙΣΤΕ ΝΑ ΠΟΥ ΕΚΕΙ ΑΡΕΕΣ ΤΟ ΟΛΟ ΥΡΑΝΟΣ ΟΤΑΝ ΑΝΘΙΣΕ, ΑΜΑΚΑΛΑ ΤΟΝ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΛΑΚ ΑΣΦΟΛΟΥΝ ΝΑ ΣΑΜΑΓΕΜΜΕΤΑΙ ΕΚΕΙ ΣΕΡΑ, ΑΛΛΑ ΗΤΑΝ ΠΟΥ ΑΡΓΑ ΤΟ ΕΙΧΑ ΚΑΝΕΙ, ΤΙΔΕΒΕΣ ΚΑΙ ΕΠΙΠΛΩΝΗΤΑ ΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑ, ΤΟΥ Σ.Φ., ΤΟΥ ΣΗΜΑΙΝΕ ΟΤΙ ΠΑΘΙΑΝ ΠΟΥ ΠΑΝΑ ΕΙΧΑΝ ΚΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΙ ΠΛΑΚ. ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΦΙΧΑΝ ΠΑΙΣΕΙ ΑΥΤΕΣ ΤΙ ΠΑΙΣΕΣ ΚΑΙΣΤΕΣ ΕΤΩ ΥΡΑΝΟΣ ΚΑΤΟΙΝΑ ΘΥΝΟΥ, ΚΑΙΙ ΑΕΡΥΤΟΝΤΑΙ ΤΟ ΙΑΙΟ ΚΑΤΑΠΑΝΕΤΙΚΕΣ, ΑΛΛΑ ΔΕ ΘΗΤΑΝ ΠΟΤΕ ΤΟ ΙΑΙΟ.

Μ' αρέσει να λώ ότι μου καπνίζει
Για δοκιμάστε το και σεις
με την πλαδαρή σα ζυμάρη καρδιά σας
μόλις αγγίξετε το αναμμένο χορτάρι τούτης της γης,
θα κάψετε τον κώλο σας.

Γιατί τα κυράφια που η φαντασία μου αγάπησε
τα' χει οργώσσει ο διάβολος με την ουρά του
και ο Θεός τα 'χει χονιμοποιήσει με το φλογερό του
στόμο.

Τα πάντα φουερώνουν άφωνα στα κυράφια αυτά.
Δεν φουερώνει μοναχά το λουλούδι της σκέψης σας,
ώ ευνούχοι.

Μα πάνω απ' όλα σ' αυτή τη γη,
σαν τη βελανιδιά που η κορφή της θ' άγγιζε τ' άστρα
κι οι ρίζες της θα βυθίζονταν μες στη φωτιά της γης,
φουερώνει η αγάπη για τον άνθρωπο
και το πάθος για τον φίλο.

Άνθρωπε που το πρόσωπό σου αστράφτει από επιθυμίες,
οργώνεται απ' την αγνία,
ξεχειλίζει μεγαλοδωρία.

Άνθρωπε που με την χιλιόχρονη ύπαρξή σου πετιέσαι
στο δρόμο μου.

Δεν είμαι παρά ένας άπιστος,
μα σαν παίρνω στα χέρια μου το πρόσωπό σου και το κοιτάζω,
τόσο ποτίζομαι από την δύναμη σου
που μπορείς να ξαναχυρίσεις την ηρωική σου απομόνωση
και να σκοπάζεις ολάκερη μια ζωή τη συνάντησή μας.

Γιατί σε κείνο το λεγικό σε ρούφηξα ολάκερο,
όπως ολάκερο με ρούφηξες και συ.

Μην 'δωσες το ξεχείλισμα της αγάπης σου
που δε γνώριζες τι να το κάνει
και σου δωσα το δικό μου που με βάραινε.

ν.κλανεζάκης

Πόσο θόρυβο γεννάει μια ανάσα
ένα ακίνητο ποτήρι κρασί
κόκκινο λάδι ελεοθερίας
μελάνι στεγνό ήρθε και σου ψιθύρισε
μοναχός σε μια έρημο γεμάτη από κολλάζ
σε βρήκε κάτω από φρικτές συνθήκες ζώσης
να επηγνίζεις χημικά
Κάποιο βράδυ που πάλι έβγαλε συνήθεια
ερχότανε κοντά σου

μόλις που σ' άγγιξε
ο φόβος από τη θεία της ορμής
προς τα εσένα
είπες πως άκουσες
πόσο θόρυβο γεννάει μια πέτρα.

κ.μ.

